

Codru și salon

Mihai Eminescu

Zadarnic fete mândre zâmbind cutreier sala
Și muzică-i și visuri și farmec îndelung.

În ochii unui tânăr sădită e răceala
Și note cât de blânde în inimă-i n-ajung.

Amicul cel de-o vrâstă păharul lui îl împle
Și-l cheamă și pe dânsul la masa unde beau;
Pe mâinile-amândouă el ține a lui tâmple,
Se uită pe fereastră cum ninge-ncet... mereu.

Se uită cum omătul copaci și case-ncarcă,
Cum vântul farmă ramuri azvârlindu-le în ferești,
Atunci i se năzare un vis frumos... și parcă
Revede tinerețea-i cu ochii sufletești.

Colo în depărtare e valea lui natală,
Cu codri plini de umbră, cu râpe fără fund,
Unde izvoare albe murmură cu sfială
Și scapăr-argintie lovindu-se de prund.

Ar vrea ca să mai vadă colibele de paie
Prin stânci încuibate, ce mai că se prăval,
Când luna dintre nouri, crăiasa cea bălaie,
Se ridica prin codri din fruntea unui deal.

Să aib-ar vrea colibă de trestii, mititică,
În ea un pat de scânduri, mușchi verde de covor,
Din pragu-i să se uite la munte cum s-ardică
Cu fruntea lui cea stearpă pierzându-se în nor.

Ar vrea să rătăcească câmpia înflorită,
Unde ale lui zile din visuri le-au țesut;
Unde-nvăța din râuri o viață liniștită,
Părând să n-aibă capăt, cum n-are început.

Mama-i știa atâtea povești, pe câte fuse
Torsese în viață... deci ea l-au învățat
Să tâlcuiască semne și-a păsărilor spuse
Și mormura cuminte a râului curat.

În curgerea de ape, pe-a frunzelor sunare,
În dulcele-nmiitul al paserilor grai,

În murmurul de viespii, ce-n mii de chilioare
Zidesc o mănăstire de ceară pentru trai,

De spânzură prin ramuri de sălcii argintoase
O întreagă împărăție în cuib legănător,
A firii dulce limbă de el era-nțeleasă
Și îl împlăea de cântec, cum îl împlăea de dor.

Visa copilul... Fruntea-i de-o stâncă răzimată,
Privea uimit în râul ce spumega amar,
Și arunca vreo piatră în apa-nvolburată.
Râdea, cânta degeaba... plângea chiar în zădar.

El vede ierburi nalte în mândră zi cu soare.
Crescute-ajung la brâul unei copile. Lin
Prin iarba mare trece ș-aminte luătoare
Plivește flori albastre și fire de pelin.

Cunună împletește, o-ncaieră sălbatec
În pletele umflate, în părul încâlcit
Și ochii râd în capu-i și fața-i e jeratec -
A lanurilor zână, cu chip sumeț, răstit.

Apoi în codru trece și cântă doina dragă.
Sălbatec este glasul-i, vioi, copilăros,
El sună-n codru verde, trezește lumea-ntreagă,
Picioarele-i desculțe îndoiaie flori pe jos.

„Ah! cum nu sunt - ea strigă - o pasăre măiastră
Cu penele de aur ca pasările-n rai;
La Sfânta Joi m-aș duce, aș bate în fereastră
Cu ciocul și i-aș zice cu rugătorul grai:

Să-mi dea-un măr, în care închisă e o lume,
Palat frumos la munte, în codri înfundat,
Ș-un făt-frumos de mire, înalt, cu dulce nume,
Din sânge și din lapte - fecior de împărat!”

Ea cântă și pocnește în crengi c-o vargă lungă.
O ploaie de flori albe se scutură pe ea,
Un flutur se înalță, cu sete ea-l alungă,
Cu mâna crengi îndoiaie și glasul-i răsuna.

Apoi și-aduce aminte... era o zi frumoasă...
El s-a trezit pe-o punte sub ochii ei de foc...
Ea păru-și dă-ntr-o parte din fața rușinoasă,
Își pleacă ochii timizi și el a stat pe loc...

POEZII ONLINE

Ce s-a-ntâmplat de-atuncea nu vrea să ție minte.
Destul că nu mai este... și chipul ei cel blând,
Zâmbirea-i sfiicioasă și ochiul ei cuminte
Sunt duse fără urmă de pe acest pământ.

S-a stins. De-aceea însă ar vrea încă o dată
Să vadă lunca verde, departe valea-n flori,
Unde ades pe brațu-i, în noaptea înstelată,
Ședea pe stânca neagră spunându-i ghicitori.

Da, ghicitori, enigme. Ce știa el pe-atuncea
De-a vieții grea enigmă, de anii furtunoși?
În lacu-adânc și neted, în mijlocul de lunci,
Părea că vede zâne cu păr de aur roș.

Și trestia cea naltă vuind de vânt mai tare...
La glasul-i asculta el ca basme triste, dulci,
Când rețele din codru pe creștii apei clare,
Scăldându-se prin papuri lăsau pe valuri fulgi.